

[Henry Christensen.]

gunst for hele befolkningen. Det kan i hvert fald ikke med rette være kommet som en overraskelse, at vi også under anden behandling ønskede stærkest muligt at fremføre dette synspunkt. Det var jo ikke noget synspunkt, vi pludselig fremførte; det var et synspunkt, vi har fremført gennem lang tid; det var et synspunkt, der kom stærkt frem under venstres landsmøde og under selve sagens behandling her i tinget, og det er gentagne gange blevet fremført af os under udvalgsbehandlingen som et vitalt ønske. Her må vi desværre konstatere, at denne alvorlige henstilling, dette alvorlige ønske, som vi havde i mit parti om at nå frem til en samlet løsning, ikke blev modtaget af den høje regering. Det fik oven i købet af selve statsministeren hæftet karakteristikken surhed og, forstod jeg, forleden dag også manøvre på sig. Det har vel ikke gjort sagen lettere, at man også fører den form for argumentation. Det var noget, der var alvorligt for os, og som vi derfor måtte fremføre.

Jeg skal ikke se væk fra de bemærkninger, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i dag har fremført om, at han for sit vedkommende lægger vægt på, at man i hvert fald når frem til så hurtigt som muligt at få en løsning også på den side af sagen. Jeg tager de udtalelser, det ærede medlem her har fremsat, som positive og med det indhold, det ærede medlem her gav dem. Jeg skal ikke lægge skjul på, at de for mig desværre står i modsætning til, at den højtærede statsminister så sent som i søndags sagde, at hvis den øvrige befolkning skal med i tillægspensionen, kan det dreje sig om år, så kunne der gå 1-2 år yderligere. Jeg vil egentlig gerne stille det spørgsmål til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, om han finder det tilfredsstillende og rimeligt på forhånd at indstille sig på, at der skal gå 1-2 år, inden man når frem til en samlet løsning.

Jeg har forstået, at der faktisk kun var to argumenter imod nu at få en samlet løsning. Det ene argument var, at dette lovforslag havde sin rod i den såkaldte helhedsløsning, overenskomstloven; det andet var, at nu var der ikke tid nok. Men begge de to forhold er noget, som alene regeringen må bære ansvaret for. Vi har sagt til i tide

og så tidligt, at der kunne have været tid nok. Derfor må regeringen bære ansvaret. Det er ikke argumenter, som vi kan tillægge den vægt, som regeringen gør, og derfor må konklusionen blive, at vi må ende med at betragte denne lovgivning som en lovgivning, der kun er delvis rigtig, delvis, fordi den kun omfatter en del af befolkningen, men også delvis urigtig, så længe den ikke er suppleret op på den måde, at den ikke sætter skel i befolkningen.

Vi har givet udtryk for vor positive stilling til en tillægspension, vi har medarbejdet positivt og er tilfreds med de ændringer, der er kommet til. Men vi må altså føje til, at det kun er halvgjort arbejde, og derfor må konklusionen af vor bedømmelse af det arbejde, der er foregået med denne lovgivning, være den, at vi må undlade at stemme for lovforslaget, som det foreligger. Vi må undlade at stemme, ikke fordi vi ikke finder det rigtigt med en tillægspensionsordning, men fordi vi herigennem kan give parlamentarisk udtryk for vor kritik af, at det ikke blev en samlet løsning, det høje ting kom til at tage stilling til.

Asger Jensen: Såvel ved første som ved anden behandling har jeg givet udtryk for, at en overbygning eller måske rettere overbygninger på folkepensionen er på linje med det konservative folkepartis politik. Den ordning, som vi nu har til tredje behandling, angriber ikke statskassen, og allerede af den grund at den hviler på et forsikringsprincip, som det konservative folkeparti altid har været tilhænger af, vil den sådan set have vor sympati. Organisationerne, som man vel kan sige står bag denne ordning, har været enige og er kommet til folketinget for at få denne ordning gennemført, og det har været muligt for vort parti at få indføjet sådanne ændringer i lovforslaget, at vi synes, det nu er bedre, end dengang det blev fremsat.

Dette gælder f. eks. bestemmelsen om funktionærerne, hvis stilling vi straks var utilfreds med. Der er nu gennemført den helt konsekvente ordning, at der slet ingen dispensationsmulighed er. Jeg ser i Berlingske Tidende, at et medlem af det udvalg, der var nedsat til at udarbejde forslaget, direktør Victor Vilner, nu taler funktionærernes sag ud fra den forudsætning, at det